

bouwende aan den Amsteldijk, of waar ook, in eene uitmiddelpuntige wijk. Men ziet toch elkander, terwijl men in Amsterdam — als men geen beursman is — daartoe verre reizen maken moet.

Geen onverschillige zaak voor de ontwikkeling der kunst, die voortdurende gelegenheid tot wrijving van gedachten en wisseling van indrukken.

Al de schikking in de vestibule bij Blommers teekent den man van smaak en gevoel en den huiselijken man, die er plezier in heeft het zich en de zijnen in de woning zoo prettig mogelijk te maken en daarin zijn alles te vinden. Geen overlading, maar allerlei wat in eene behaaglijke stemming brengt. Ergens in een hoek, onder de trap, de trouw verzorgde papegaai — de aap onder de vogels, als wijlen Hofdijk plag te zeggen — de altijd weer nieuwe bron van vermaak voor de kinderen, de schrik soms van den bezoeker, als hij uit de wachtkamer zich nog eens in de vestibule heeft gewaagd, om een of ander kunstvoorwerp beter te bezien, en dan met een schorre stem plotseling zich iets hoort toeroepen.

Naast de vestibule is de groote gezellige suite met mooie oude meubelen. Daar hangt (vóór) op eene eereplaats het portret van Mevrouw Blommers, de genius van den huize en

Pierre, reproductie naar de schilderij.

onderanderen ook het blonde liggende kind, welke beide schilderijen in deze aflevering zijn gereproduceerd (pag. 318 en 319). In de achterkamer het troepje kinderportretten, waarvan Mej. Schwartze, zeker een competent rechter, niet de oogen kan afhouden, als ze in de gezellige huiskamer zit. Mesdag, die zoo heel goed weet te kiezen, heeft in zijne mooie verzameling ook een paar kinderkopjes van Blommers, mede behoorend tot het beste, wat hij heeft gemaakt.

In die achterkamer hangen ook een paar bloemstukken; gansch gewone veldbloemen maar; souvenirs eener duinwandeling van de kinderen, door Blommers luchtig en vluchtig op het doek geworpen. Ze zitten er op met